

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 407/2014-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. augusta 2014 predbežne prerokoval sťažnosť M. H., zastúpeného spoločnosťou Beňo & partners advokátska kancelária, s. r. o., Námestie sv. Egídia 95, Poprad, za ktorú koná konateľ a advokát JUDr. Jozef Beňo, PhD., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 S 200/2009-73 zo 7. decembra 2012 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžo 19/2013 zo 17. decembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. marca 2014 doručená faxom sťažnosť (31. marca 2014 poštou rovnopis sťažnosti s opravami) M. H. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného spoločnosťou Beňo & partners advokátska kancelária, s. r. o., Námestie sv. Egídia 95, Poprad, za ktorú koná konateľ a advokát JUDr. Jozef Beňo, PhD., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 S 200/2009-73 zo 7. decembra 2012 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžo 19/2013 zo 17. decembra 2013 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 628 z 18. decembra 2008 (ďalej len „personálny rozkaz ministra vnútra“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona Národnej rady slovenskej republiky č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) z dôvodu, že zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SLV-17/PK-2009 z 1. apríla 2009 (ďalej len „rozhodnutie ministerstva vnútra“) bol zamietnutý rozklad podaný sťažovateľom proti personálnemu rozkazu ministra vnútra a personálny rozkaz ministra vnútra bol potvrdený.

Sťažovateľ sa žalobou podanou krajskému súdu domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministerstva vnútra v správnom súdnictve a navrhoval zrušiť rozhodnutie ministerstva vnútra.

Krajský súd rozsudkom č. k. 4 S 200/2009-73 zo 7. decembra 2012 žalobu sťažovateľa zamietol.

Najvyšší súd na odvolanie sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 5 Sžo 19/2013 zo 17. decembra 2013 potvrdil rozsudok krajského súdu.

Podľa sťažovateľa rozsudkom krajského súdu, ako aj rozsudkom najvyššieho súdu bolo porušené jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1

ústavy a vo svojej sťažnostnej argumentácii namieta doručovanie vyjadrenia žalovaného k odvolaniu sťažovateľovi až po vyhlásení rozsudku najvyššieho súdu, nevysporiadanie sa najvyššieho súdu s odvolacími dôvodmi sťažovateľa v odvolaní podanom proti rozsudku krajského súdu a arbitrárnosť záverov krajského súdu aj najvyššieho súdu.

K namietanej arbitrárnosti záverov krajského súdu a najvyššieho súdu sťažovateľ uviedol:

„... správny orgán okrem výsluchu sťažovateľa nevykonal žiadny dôkaz na preukázanie záveru, že dňa 18. 4. 2008 sa sťažovateľ dopustil hrubého porušenia služobnej prísahy. Správny orgán založil svoje rozhodnutie výlučne na dôkazoch vykonaných v trestnom konaní, v ktorom bol sťažovateľ v postavení poškodeného. V tomto ohľade je nesprávne tvrdenie súdov, že žalovaný prevzal dôkazy z priestupkového konania - žalovaný preukázateľne prevzal dôkazy z trestného konania, ktoré boli použité v priestupkovom konaní. Navyše je nepravdivé tvrdenie odvolacieho súdu v tom, že sťažovateľ v konaní o prepustenie nenavrhol žiadne dôkazy v svoj prospech, nakoľko minimálne v rozkladnom konaní navrhoval výsluch M. L.)

Ak nie je správny orgán v konaní o prepustenie zo služobného pomeru viazaný prebiehajúcim trestným alebo priestupkovým konaním ako ani jeho výsledkom, musí v konaní postupovať samostatne, t. j. v súlade s ustanovením § 233 ods. 2 z. č. 73/1998 Z. z. musí sám navrhnúť a vykonať dôkazy, ktoré sú spôsobilé objasniť, či k porušeniu služobnej prísahy došlo. A až keď takto vykonané dôkazy preukazujú hrubé porušenie služobnej prísahy, môže správny orgán rozhodnúť o prepustení.

Nie je totiž možné prijať záver žalovaného v tom, že správny orgán na jednej strane nie je viazaný iným prebiehajúcim konaním ale súčasne je oprávnený voľne prenášať a hodnotiť ako svoje dôkazy vykonané v tomto inom, doposiaľ neskončenom konaní, tak ako to urobil žalovaný. ...

Navyše, Trestný poriadok pripúšťa použitie určitých dôkazov výhradne v trestnom konaní a ktoré v zmysle ustálenej judikatúry nie je možné použiť v iných konaniach... Vykonanie dôkazov tohto druhu je považované za natoľko závažný zásah do základných ľudských práv, že ho zákon pripúšťa výlučne len v trestnom konaní. V danom prípade je takým dôkazom odobratie vzorky na účel analýzy deoxyribonukleovej kyseliny podľa § 155 Trestného poriadku... pre vykonanie tohto dôkazu je potrebný súhlas sudcu, resp.

v prípravnom konaní prokurátora. Tento dôkaz je možné použiť výlučne v trestnom konaní a v žiadnom inom konaní, t. j. ani v priestupkovom konaní a už vôbec nie v konaní o prepustenie policajta zo služobného pomeru. Odobratie vzorky DNA a vyhotovenie znaleckého posudku bolo jednoznačne vykonané v trestnom konaní (a nie v priestupkovom ako mylne uvádzajú sudy) a ako také bolo prebraté do priestupkového konania a súčasne aj do konania o prepustenie. Na vykonanie takého dôkazu by (s výnimkou trestného konania) musel dať sťažovateľ súhlas, inak je jeho použitie nezákonné z dôvodu porušenia práva na súkromie a telesnú integritu fyzickej osoby. ...

Podľa názoru sťažovateľa má správny orgán v konaní o prepustenie zo služobného pomeru buď vyčkať na právoplatnosť rozhodnutia o priestupku, čím má spáchanie skutku za preukázané a môže rozhodnúť o prepustení na základe právoplatného rozhodnutia alebo má konať nezávisle od priestupkového orgánu ale vtom prípade je povinný sám, zvláštnej iniciatívy vykonať dokazovanie nezávisle od priestupkového konania. Je v tom prípade tiež povinný vypořadať sa s námietkami policajta nezávisle od toho ako sa s nimi vypořadáva priestupkový orgán.

Okrem toho, ak skutočne nie je správny orgán viazaný výsledkom trestného alebo priestupkového konania a koná vo veci prepustenia samostatne, je zrejmé, že správny orgán začal konanie vo veci prepustenia zo služobného pomeru 5 mesiacov po skončení 2 mesačnej prekluzívnej lehoty na vydanie rozhodnutia o prepustení. Táto lehota začína plynúť odo dňa, kedy sa nadriadený policajta dozvie o dôvode prepustenia, v danom prípade najneskôr deň nasledujúci po dopravnej nehode. (Sťažovateľ bol ihneď po nehode hospitalizovaný a nenastúpil na ďalší výkon služby.)“

Sťažovateľ v ďalšej časti svojej argumentácie o arbitrárnosti záverov napadnutých rozsudkov namieta samotné závery znaleckého posudku z odboru cestnej dopravy vyhotoveného v trestnom konaní a použitého v priestupkovom konaní a aj v konaní o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru a uviedol: „Znalecké posudky z odboru cestnej dopravy, analýzy DNA a zdravotníctva sú zamerané iba na zodpovedanie otázky, či je možné, aby vodičom vozidla bol sťažovateľ. Ani jeden z posudkov sa nezaobrá otázkou pravdepodobnosti verzie sťažovateľa. Lekársky a dopravný posudok konštatujú, že skutočnosť, že sťažovateľ bol vodičom vozidla je pravdepodobná, nikde sa však neuvádza

miera tejto pravdepodobnosti toho, že sťažovateľ vodičom nebol a že nehodu prežil ako spolujazdec.“

Sťažovateľ namieta, že konajúce súdy sa žiadnym spôsobom nevysporiadali so skutočnosťou, že dosiaľ nebolo rozhodnuté o jeho žiadosti o prepustenie zo služobného pomeru, ktorú doručil svojmu nadriadenému písomne ešte 31. októbra 2008 a o ktorej malo byť rozhodnuté do 30 dní jeho uvoľnením zo služobného pomeru v súlade s § 191 ods. 1 a 8 zákona č. 73/1998 Z. z., pričom sťažovateľ bol personálnym rozkazom ministra vnútra z 18. decembra 2008 prepustený zo služobného pomeru z dôvodu, že zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Sťažovateľ namieta aj to, že *„časť personálneho spisu týkajúca sa tejto veci nebola súčasťou spisu, ktorý bol predložený na súd prvého stupňa. Aj samotný sťažovateľ sa o tejto skutočnosti dozvedel až v priebehu konania pri štúdiu súdneho spisu. Samotná žiadosť o uvoľnenie spolu s vyjadrením nadriadeného bola sťažovateľovi doručená až na jeho písomnú žiadosť dňa 2. 10. 2012. Ide pritom o vec, ktorá bezprostredne s prepustením súvisí, nakoľko ak by správny orgán postupoval zákonne, k prepusteniu by objektívne nemohlo dôjsť. Konanie o uvoľnenie zo služobného pomeru je rovnako personálnym konaním ako konanie o prepustenie.*

V zmysle judikatúry Najvyššieho súdu je pritom neúplnosť správneho spisu vždy dôvodom na zrušenie rozhodnutia, nakoľko nie je možné preskúmať postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal.“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Sžo/19/2013 zo dňa 17. 12. 2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu, sp. zn. 4S/200/2009 zo dňa 7. 12. 2012 bolo porušené ústavné právo sťažovateľa zaručené článkom 46 ods. 1 Ústavy SR.

Ústavný súd rozhodnutie Najvyššieho súdu zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby vo veci znovu konal a rozhodol. Alternatívne: Ústavný súd

rozhodnutie Najvyššieho súdu a rozhodnutie Krajského súdu zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože

uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Sťažovateľ v petite svojej sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu (ktorým bola zamietnutá jeho žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministerstva o potvrdení personálneho rozkazu o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru) a rozsudkom najvyššieho súdu (ktorým bol v odvolacom konaní potvrdený rozsudok krajského súdu).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

K namietanému porušeniu základného práva rozsudkom krajského súdu

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nie je v jeho právomoci preskúmanie namietaného rozsudku krajského súdu, pretože na základe prípustného opravného prostriedku jeho preskúmanie patrilo do právomoci všeobecných súdu. Sťažovateľ prípustný riadny opravný prostriedok aj využil a proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie, na základe ktorého bol rozsudok krajského súdu v odvolacom konaní preskúmaný najvyšším súdom. Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmieta sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

Ústavný súd v ďalšom preskúmal možnosť porušenia základného práva sťažovateľa rozsudkom najvyššieho súdu.

K namietanému porušeniu základného práva rozsudkom najvyššieho súdu

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

V súvislosti s namietaným tvrdením sťažovateľa o porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu vydaným v správnom súdnictve v súvislosti s jeho nedostatočným odôvodnením bolo podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale „len“ preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí a postupov, o ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že boli

nezákonné a ukrátili ju na jej právach (§ 247 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok v konkrétnom druhu správneho konania rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy a v súlade so zákonom rozhodli. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd v zásade nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval z tohto aspektu aj dôvodnosť námietok sťažovateľa proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu.

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol:

«Najvyšší súd z administratívneho spisu, súčasťou ktorého bol aj kompletný spisový materiál prvostupňového správneho orgánu ako i vyšetrovací spis č. ČVS:ORP74/D1-PP-2008 Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Poprade mal za preukázané, že podaním zo dňa 21. novembra 2008 bol nadriadenému žalobcu doručený spisový materiál v priestupkovej veci žalobcu na disciplinárne konanie. Z predmetného spisu vyplýva, že uznesením zo dňa 18. apríla 2008 bolo začaté trestné stíhanie za prečin ublíženia na zdraví z dôvodov, že dňa 18. apríla 2008 a 00:30 hod. viedol nestotožnený vodič osobné motorové vozidlo značky Renault 19 evidenčné číslo... po ceste 111/5401 v smere Stará Lesná - Tatranská Lomnica, kde v kilometri 7,1 za doposiaľ nezistených okolností pri prejazde pravotočivej zákruty zišiel vozidlom mimo cestu a prednou časťou vozidla narazil do svahu jarku, kde ostalo vozidlo stát' a kde žalobcu našli náhodne okolo cestujúci zdravotníci so sanitným vozidlom na zadných sedadlách. Ten utrpel zlomeniny 2. a 8. rebra, otras mozgu, tržné rany na tvári, na pravom kolene, pomliaždenie rúk, ľavého kolená, oboch predkolení s predpokladanou dobou liečenia 6 týždňov. Vyšetrojúci orgán dal vypracovať znalecké posudky, a to Z. H., znalcom v odbore zdravotníctvo a farmácia - odvetvie traumatológia a P. O., znalcom v odbore doprava cestná. Zo záverov znalcov skúmajúcich príčinu vzniku poranení žalobcu ako i technických príčin a následkov dopravnej nehody vyplýva, že žalobca v čase nehody viedol predmetné motorové vozidlo. Z ďalších lekárskeho nálezu vyplýva, že v čase, kedy žalobca viedol motorové vozidlo bol pod vplyvom alkoholu. Dňa 21. novembra 2008 obdržal žalobca oznámenie o začatí konania vo veci prepustenia zo služobného pomeru. Z vyjadrenia k predmetnému oznámeniu vyplýva, že žalobca potvrdil okolnosť, že v čase pred nehodou požíval alkoholické nápoje, avšak vylúčil, že by v takomto

stave viedol motorové vozidlo. Z dôvodu, že si na nehodu nespomínal, nevedel označiť, kto motorové vozidlo viedol. Dňa 21. novembra 2008 bola spísaná zápisnica o výsluchu vo veci prepustenia zo služobného pomeru, v ktorej žalobca potvrdil, že v danom čase pred nehodou požíval alkoholické nápoje a vylúčil, že by bol schopný po požití takeého množstva alkoholu riadiť motorové vozidlo. Dňa 22. novembra 2008 bol spracovaný návrh na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru ku ktorému zaujal stanovisko aj príslušný odborový zväz, ktorý nemal námietky k predloženému návrhu. V spise sa nachádzajú hodnotenia služobnej činnosti žalobcu, záznam o odmenách a trestoch, záznamy z oboznámenia sa z rozkazmi ministra vnútra Slovenskej republiky týkajúcich sa úloh na zvýšenie morálneho stavu a disciplíny príslušníkov policajného zboru. Na základe dôkazných prostriedkov zadovážených najmä z priestupkového konania, ktoré tvoria súčasť spisového materiálu, bol dňa 18. decembra 2008 vydaný personálny rozkaz Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 628, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z.. Predmetné rozhodnutie vychádzalo zo skutočnosti, že žalobca zvlášť hrubo porušil služobnú prísahu tým, že nebol disciplinovaným príslušníkom policajného zboru, keďže po tom, ako požil alkoholické nápoje viedol osobné motorové vozidlo a spôsobil dopravnú nehodu, pri ktorej sám sebe pôsobil úraz, čím porušil ustanovenie § 4 ods. 2 zákona č. 315/1996 Z. z. ako aj § 48 ods. 3 písm. a/, g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z. z., pretože sa mimo štátnej služby nezdržal konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor a nedodrжал služobnú disciplínu.

Úlohou správneho súdu v preskúmvacom konaní bolo posúdiť, či správne orgány postupovali v súlade so zákonom a či konaním žalobcu boli naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. z hľadiska závažnosti možného negatívneho vplyvu na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Najvyšší súd v prvom rade považuje za potrebné zdôrazniť, že preskúmvané rozhodnutie bolo vydané v rámci samostatného personálneho konania, ktoré nemá charakter konania o trestnom obvinení.

Taktiež treba poukázať na to, že skutkový stav veci pokiaľ ide o konanie žalobcu nezlučiteľné s výkonom štátnej služby policajta bol v danej veci bol dostatočne preukázaný.

Najvyšší súd k námietke žalobcu, že krajský súd neprihliadol na jednu zo základných zásad trestného konania a to na zásadu prezumpcie neviny žalobcu a následne krajský súd

nevykonala dodatočne dokazovanie uvádza, že táto je právne irelevantná a v súlade so svojou konštantnou judikatúrou (pozri bližšie napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. 8Sžo/92/2009, sp. zn. 1Sžo/98/2008, sp. zn. 1Sžo/108/2008, sp. zn. 1Sžo/91/2008, sp. zn. 8Sžo/125/2008, 6Sžo/50/2012), zdôrazňuje, že konanie o prepustení zo služobného pomeru a trestné konanie sú samostatnými konaniami s osobitnou právnou úpravou, pričom v konaní o prepustení zo služobného pomeru pre zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti nemožno vydanie rozhodnutia viazať a podmieňovať rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní. Kým v konaní o prepustení zo služobného pomeru postačí preukázanie porušenia služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom s podmienkou, že ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, v trestnom konaní podmienkou rozhodnutia o uznaní viny je preukázanie spáchania skutku, ktorý má povahu trestného činu alebo prečinu. O prepustení policajta zo služobného pomeru teda rozhoduje príslušný nadriadený a tento si podľa zákona č. 73/1998 Z. z. vo veci robí vlastný úsudok a v samostatnom personálnom konaní rozhoduje nezávisle na výsledku trestného konania. Porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom teda nemožno podmieňovať spáchaním trestného činu, a na tomto základe účinne sa domáhať trestnoprávnej zásady prezumpcie neviny. Táto zásada platí v trestnom konaní a nie v konaní vo veciach služobného pomeru policajta.

K námietke nevykonania dôkazov krajským súdom najvyšší súd uvádza, že pre správny súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP) a že správny súd nie je súdom skutkovým a sám dokazovanie zásadne nevykonáva.

K námietke použitia dôkazov z priestupkového konania treba poukázať na citované ustanovenie § 238 ods. 1 až 4 zákona č. 73/1998 Z. z., ktoré použitie takýchto dôkazov nevyklučuje; rozhodujúce je, aby takéto dôkazy boli získané v súlade so zákonom (za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi). Najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje i na to, že podľa obsahu administratívneho spisu, ktorého súčasťou je aj priestupkový spis, bol žalobca v konaní o prepustenie zo služobného pomeru riadne oboznámený s dôkazmi, bola mu daná možnosť vyjadriť sa a bol aj ústne vypočutý, pričom na svoju obranu neuviedol žiadne podstatné skutočnosti ani nenavrhol vykonať dôkazy vo svoj prospech, o čom svedčí

i zápisnica o výsluchu žalobcu ako účastníka konania vo veci prepustenia zo služobného pomeru z 21. novembra 2008 (č. l. 19 administratívneho spisu).

K námietke žalobcu, že mu nebola preukázaná vina, najvyšší súd dáva do pozornosti, že účelom konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o prepustení žalobcu zo služobného pomeru nie sú otázky jeho viny alebo nevinu, ale len otázka, či sú splnené zákonné predpoklady na prepustenie policajta zo služobného pomeru (pozri k tomu napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 366/06-9, sp. zn. III. ÚS 263/06-14, sp. zn. III. ÚS 345/04-11), keďže, ako je už tiež uvedené vyššie konanie o skončení služobného pomeru z dôvodu uvedeného v ustanovení § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. je osobitným konaním vzťahujúcim sa na udržanie alebo skončenie služobného pomeru.

Žalovaný teda v predmetnom konaní rozhodoval už len o ďalšom trvaní služobného pomeru žalobcu. V samostatnom personálnom konaní pre rozhodnutie postačuje porušenie zákona, ktoré zákon predpokladá a stanoveným spôsobom postihuje.

I podľa názoru najvyššieho súdu boli v danom prípade naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., pretože žalobca konaním podrobne opísaným vyššie, služobnú prísahu a služobné povinnosti zvlášť hrubým spôsobom porušil tak, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby (k tomu pozri bližšie napr. rozhodnutia najvyššieho súdu vo veciach sp. zn. 5Sžo/190/2010 či sp. zn. 6Sžo/238/2010).

Vecnú správnosť napadnutého rozsudku nemohla ovplyvniť ani námietka žalobcu nepreskúmateľnosti právneho názoru krajského súdu, podľa ktorého, „ak medzi dôkazy patril aj znalecký posudok, zásada voľného hodnotenia dôkazov sa má použiť „obmedzene“ a že žalobcovi nie je zrejmé, čo mal krajský súd týmto na mysli, resp. na základe akého právneho predpisu sa má dospieť k tejto výnimke, nakoľko podľa už citovaného ustanovenia § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Záverom najvyšší súd považuje za potrebné dodať, že zákon č. 73/1998 Z. z. poskytol vybraným skupinám štátnych zamestnancov a v nadväznosti na nich aj ich rodinným príslušníkom lepšie sociálne zabezpečenie a vyššie spoločenské postavenie, než má väčšina pracovníkov a zamestnancov, ktorých pracovný režim upravuje Zákonník práce. Preto najvyšší súd považuje za prirodzené, že na druhej strane kladie zákon vyššie podmienky

profesionálneho a morálneho charakteru pre výkon služby, ktorých porušenie, nekompromisne sankcionuje. To v konečnom dôsledku znamená, že zákon vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení, prísnejších než iné zákony (Zákonník práce) vo vzťahu k plneniu služobných povinností.

Najvyšší súd na tomto mieste dáva tiež do: pozornosti, že služobný pomer policajta vznikajúci mocenským aktom služobného funkcionára (rozhodnutím o prijatí) je svojou povahou právnym pomerom štátnozamestnaneckým - verejnoprávnym a po celou dobu svojho priebehu sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je naopak pomerom súkromnoprávnym a účastníci ktorého majú rovné postavení. Služobný pomer sa od pomeru pracovnoprávneho výrazne odlišuje aj spôsobmi svojho skončenia - služobný pomer policajta sa tiež končí mocenským aktom - rozhodnutím o prepustení policajta zo služobného pomeru zo zákonom stanovených dôvodov.

Najvyšší súd, tiež posúdiac formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia žalovaného, ako aj rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, zhodne s názorom krajského súdu, nevzhladol ich nezákonnosť. ...»

Po preskúmaní rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Ústavný súd nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri hodnotení zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by posudzovaný rozsudok najvyššieho súdu bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnený. Najvyšší súd sa dostatočne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľa a náležite odôvodnil svoj záver o zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu (rozhodnutia ministerstva vnútra potvrdzujúceho personálny rozkaz ministra vnútra o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru).

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za arbitrárne či zjavne neodôvodnené tie súdne rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti

(IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozhodnutia presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (aj keď tento ich vníma ako relevantné), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

V súvislosti s námietkou sťažovateľa, že najvyšší súd nedoručil sťažovateľovi vyjadrenie žalovaného k odvolaniu sťažovateľa, v okolnostiach danej veci nie je možné hodnotiť ako procesné pochybenie takej intenzity, ktoré by bolo spôsobilé vyvolať porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a odôvodňovalo zásah ústavného súdu v rámci jeho právomocí.

V súvislosti s námietkou sťažovateľa, že dôkazy vykonané v trestnom konaní, v ktorom sťažovateľ nemá postavenie obvineného, následne použité v priestupkovom konaní vedenom proti sťažovateľovi ako obvinenému, nemohli byť zákonne použité v konaní o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru, ústavný súd zdôrazňuje, že pripojenie priestupkového spisu, súčasťou ktorého boli znalecké posudky, a prihliadnutie na ich závery pri učených záveroch o naplnení dôvodnosti prepustenia sťažovateľa zo služobného pomeru nie je možné hodnotiť ako postup ústavne rozporný so základným právom sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje

názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Ústavný súd nezistil možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu, a preto je naplnený dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľa v celosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. augusta 2014